

Торғай мен адам

Өткен заманда бір саятшы тор құрып қойса, торына кішкене бір торғай түсіп қалыпты. Торғайды адам қолына ұстап үйіне апара жатса, торғай тілге келіп былай депті:

– Мен кішкене торғаймын, союға жарамаймын, қапасақ салсаң, құсальқпен өлемін. Мені еркіме қоя бер, кең дүниеге жібер. Ақысына сізге екі ауыз ақыл айтайын, – депті.

– Кәне, ақылыңды айт, – депті адам.

– Жарайды, бір ауызын – қолыңда, бір ауызын – жерге түскен соң айтайын. Өйткені қос қолдап қысып тұрғанда, өкпем қысылып ештеңе айта алмаймын, – депті торғай.

Аңшы босатыпты.

– Бірінші – өткен іске өкінбе; екінші – көзбен көрмей сенбе! – депті. Торғай анадай жерге қонып отырып:

– Сен ештеңені білмедің, менің бөтегемде жұдырықтай гауһар бар еді, – дейді. Адам қонып отырған торғайды ұстауға тұра ұмтылыпты. Торғай әр жерге ұшып-қонып ұстатпайды. Адам қуып қоймаған соң адамға былай дейді:

– Менің жаңа айтқан өсиетіме түсінбепсің, өзің ақылыңа салшы, менің өзім жұдырықтай жоқпын, менің бөтегеме ондай зат қалай сыяды? Бұл – бір. Екінші – мен саған ұстатпаймын, қанатым бар. Сондықтан өткен іске өкінбе, – деп ұшып кетіпті.

A veréb és az ember

Egyszer régen, amikor egy madarász csapdát állított, a csapda egy kis verebet ejtett foglyul. Az ember a kezébe vette a verebet, és hazafelé indult. Egyszer csak a veréb emberi nyelven megszólalt:

– Én egy kicsi veréb vagyok, nem vagyok jó arra, hogy levágjanak; ha kalitkába zársz, bánatomban meghalok. Engedj el, eressz ki a nagyvilágba. Cserébe két tanácsot adok neked.

– Nosza, mondd a tanácsodat – válaszolta a férfi.

– Rendben, az egyik tanácsomat míg a kezekben tartasz úgy mondom el, a másikat pedig miután a földre szálltam. Ugyanis két kezettel összeszorítod a begyem, és nem tudok beszélni – mondta a veréb.

Az ember szabadon engedte a madarat.

– Az első tanács: ne bánd a múltban történeteket; a második: amit nem látsz a saját szemekkel, ne is hidd el – mondta. A veréb távolabb szállva leült, és folytatta:

– Te nem tudtál róla, de a begyemben egy ökölnyi gyémánt van – mondta. Az ember a felszálló madarat röptében el akarta kapni. A madár ide-oda röpködött, és esélyt sem adott a madarásznak arra, hogy elkapja. Mivel az ember nem hagyott fel a kergetésével, a madár a következőt mondta neki:

– Nem fogadtad meg az iménti tanácsaimat. Gondolkodj, én magam sem vagyok ökölnyi méretű, hogy férne el a begyemben egy akkora dolog? Ez az első. A második pedig: te nem tudsz engem megfogni, mivel szárnyam van. Ezért ne bánd a múltban történeteket – mondta, és elrepült.